

Δεν έχω προσωπική εμπειρία, το αντιμετωπίζω θεωρητικά, συνεπώς είναι πιθανόν να είμαι και άστοχος. Χωρίς αυτό να σημαίνει βέβαια, ότι οι κατέχοντες πρακτικές εμπειρίες έχουν και το μοναδικό πλεονέκτημα της ορθής προσέγγισης. Πιθανότατα δε, να μην υπάρχει καν ορθή κρίση. Στο προκείμενο τώ ρα.

Ο ένας γεννήθηκε το '24 στην Κωνσταντινούπολη. Μεγάλωσε στη Δράμα και έβγαζε τα ως προς το ζην ασκώντας το επάγγελμα του υδραυλικού. Στον χώρο του λαϊκού τραγουδιού μπήκε στα μέσα της δεύτερης δεκαετίας του ως δεύτερη φωνή, παίζοντας κιθάρα και μπαγλαμαδάκι δίπλα σε μεγάλα ονόματα του λαϊκού τραγουδιού. Έγινε ευρύτερα γνωστός, ως ερμηνευτής, μετά τα μέσα της δεκαετίας του '60. Για μια δεκαετία γνώρισε επιτυχίες.

Οι ζωντανές εμφανίσεις του τη νύχτα έγιναν αντικείμενο θερμών σχολίων αν όχι θαυμασμού. Οι αλλαγές στην πολιτισμική συμπεριφορά που έφερε η μεταπολίτευση τον έθεσαν στο περιθώριο. Δεν φαίνεται να έκανε πολλά προκειμένου να προσαρμοστεί. Πέθανε στην αφάνεια, στα 57 του, τον Ιούνιο του '81. Δεν πρόλαβε ούτε την «αλλαγή» να αντικρίσει.

Ο έτερος γεννήθηκε στο Dusseldorf της Δυτικής Γερμανίας το '70. Στα δέκα του χρόνια ήρθε στη Θεσσαλονίκη και στην πρώτη του νεότητα κέρδισε και αυτός το βιός του, ως υδραυλικός. Μπήκε στο χώρο του λαϊκού τραγουδιού στην αυγή της δεύτερης δεκαετίας του. Στα μέσα της δεκαετίας του '90 θα κατέβει από την νύμφη του βορρά στην πρωτεύουσα και θα πρωταγωνιστήσει στις μεγάλες σάλες και στη δισκογραφία.

Ένα σημερινό, πλουμιστό δελτίο Τύπου για αυτόν, θα ανέφερε: «*Ερμηνευτής καρδιάς, με υπέροχη φωνή και ανεπιτήδευτη σκηνική παρουσία, επικοινωνιακός, δημιουργικός, γεμάτος ιδέες αυθόρμητος σαν παιδί και ώριμος σαν ενήλικας, κάνει τις επιλογές του πάντα με γνώμονα την καρδιά κι αυτό μέχρι σήμερα τον έχει δικαιώσει. Από την πρώτη μέρα της καριέρας του μέχρι και σήμερα βρίσκεται αδιάλειπτα στην κορυφή*».

Ο πρώτος είναι ο Χρήστος Σύρπος, ο δεύτερος ο Αντώνης Πασχαλίδης.

Οι τροχιές τους αντικατοπτρίζουν και την πορεία του Τόπου. Όπου στην πρώτη περίπτωση το λαϊκό, ενίοτε συνοδοιπορεί με το γραφικό, κρατιέται εκεί, σε κύκλο περιορισμένο, αλλά χαριτωμένο και ευπρεπές. Τα see through μαύρα πουκάμισα του Σύρπου, οι βουτιές στα πατώματα και οι αναρριχήσεις του στα τραπέζια ήταν ένα θέαμα διαφορετικό.

Όταν πια περνάμε στο 21ο αιώνα, αρκετά ταραγμένοι, και περισσότερο αλλήθωροι μπροστά σε ευρωπαϊκά οράματα, νομισματικές ενώσεις και τα τοιαύτα, το σκηνικό έχει αλλάξει. Οι θαμώνες των νυκτερινών κέντρων δεν είναι πια πετυχημένοι και, μαζεμένοι. Τους διακρίνει μια πληθωρικά, ανορθόδοξη επίδειξη πλούτου. Η παγκοσμιοποίηση συνενώνει το ελληνικό, το λιβανέζικο, το τούρκικο και το αραβικό λαϊκό αμπαλάζ των Κροίσων στην Μύκονο και στην Courchevel με λειτουργό τον Πασχαλίδη.

Εξαρχής τοποθετήθηκα γράφοντας πως δεν είχα προσωπική εμπειρία, εννοώντας ότι όχι μόνο δεν τους είχα, ποτέ, ακούσει ζωντανά, μα δεν γνώριζα ούτε το βάθος της δουλειάς τους. Από τον Σύρπο είχα μόνον σιγοτραγουδήσει το περίφημο «θα ζήσω ελεύθερο πουλί», το οποίο παρά το γεγονός ότι με γοήτευε ως μήνυμα, ατυχώς δεν κατάφερα να το ακολουθήσω ως δίδαγμα. Από τον Πασχαλίδη ξέρω μόνον αυτό που άκουγα από κάποιον γνωστό να άδει, από καιρού εις καιρόν, το «Τι ήμουνα για σένανε». Για το οποίο μάλιστα νόμισα ότι έλεγε: «Τι μούνα! για σένανε» καθότι ο γνωστός, ήτο και παραμένει, φουσκώνοντας και ξεφουσκώνοντας, εξώλης και προώλης.

Ελπίζω η σοβαρή έλλειψη εμπειρίας, περί του θέματος τούτου, να μην με οδήγησε σε ολισθηρά μονοπάτια.